

TIEDOTUSLEHTI 2/2009

Sisältö

Päätoimittajien palsta	2
Policy Change and Learning: Implementing EU Environmental Policies Affecting Agriculture (Laura Kröger)	3
Suomalaiset: Luonnon monimuotoisuus huomioitava paremmin metsiä koskevassa päätöksenteossa (Annukka Valkeapää)	7
Ilmastonmuutokseen sopeutumisen haaste (Sirkku Juhola)	8
Ympäristösosiologian oppikirja ilmestyy keväällä (Jarno Valkonen)	9
Uusiutuvan liikenne-energian tiekartta (Ari Lampinen)	10
Yhteiskunnallisen ja kulttuurisen eläintutkimuksen seura perustettiin (Outi Ratamäki)	11

Päätoimittajien palsta

Vuoden 2009 toinen YHYS-tiedotuslehti sisältää elokuussa väitelleen Laura Krögerin lektion lisäksi tietoa erittäin ajankohtaisista yhteiskuntatieteellisen ympäristötutkimuksen tutkimusprojekteista, kirjoista ja tapahtumista.

Kröger tarkasteli väitöskirjassaan Suomen maatalouden ympäristöpolitiikan muutosta EU-jäsenyyden aikana. Tutkimusprojekteista tässä lehdessä on tietoa sopivasti näin Kööpenhaminan ilmastokokouksen aikaan useammasta ilmastomuutokseen sopeutumista käsittelevästä projektista. Metsät on suomalaisittain nostettu tärkeäksi kysymykseksi juuri nyt Kööpenhaminassa. Suomalaisten suhtautumista Suomen metsäpolitiikkaan on tarkasteltu Suomen metsät ja metsäpolitiikka -tutkimuksessa, josta on lyhyt esittely tässä lehdessä.

Kirjoista esittelyssä on Ari Lampisen tuore kirja ”Uusiutuvan energian tiekartta”, joka on Suomen oloissa täysin poikkeuksellinen katsaus uusiutuvan energian käyttöön ja mahdollisuuksiin liikennesektorilla. Lisäksi Jarno Valkonen raottaa hiukan ensi keväänä ilmestyvää ensimmäistä suomenkielistä ympäristösosiologian perusoppikirjaa.

Eläinten ja ihmisten välisten suhteiden tutkimus on Suomessa ollut viime vuosina kasvavan kiinnostuksen kohteena. Marraskuussa perustettiin Yhteiskunnallisen ja kulttuurisen eläintutkimuksen seura (YKES), jonka tarkoituksena on alan tutkimuksen edistäminen ja toiminta tutkimuksen ja opintojen valtakunnallisena yhteistyöelimenä.

Yhteiskuntatieteellisen ympäristötutkimuksen alaan liittyvistä tutkimusprojekteista ja tapahtumista tiedottaminen tässä lehdessä jatkuu ensi vuoden toukokuussa. Tämän vuoden osalta kiitokset kaikille lehden kirjoittajille ja lukijoille!

Rauhallista Joulua,

Suvi Huttunen & Miikka Salo

Lectio Precursoria

Policy Change and Learning: Implementing EU Environmental Policies Affecting Agriculture

Laura Kröger, University of Tampere, August 24th 2009

Mr. Custos, Mrs. Opponent, Ladies and Gentlemen,

Every summer we can read from newspapers about mass blooming of blue-green algae in the Baltic Sea. This phenomenon is caused by eutrophication, which is due to excessive inputs of nutrients into waters. Agriculture is a significant source of those nutrients. For example, in Finland 60 percent of phosphorous and 50 percent of nitrogen is coming from agricultural sources. We are, in deed, polluting our own waters. Eutrophication is selected as one of the main concerns of the Baltic Sea. It is a very topical issue at the moment, as Sweden is preparing a Baltic Sea Strategy during its EU presidency.

Blue-green algae blooms are, however, nothing new.

My motivation for this subject arose about ten years ago when I was sailing in the Finnish archipelago on the Baltic Sea. It was a hot and sunny late summer day. We had a huge Newfoundland dog on board. She was suffering from the heat. The day was getting hotter and hotter, and we were running out of fresh water. The Sea around us was green-yellowish, smelling very bad and looking like porridge –blue-green algae were blooming. We couldn't use the toxic water for cooling down the dog. Hence, we headed to an island nearby to get some fresh water. Unfortunately, the well had dried up. We went to a small store to buy water, but it was almost sold out -there were only little bottles of French spring water, Evian, left. We bought them all. While sitting on the beach pouring Evian all over the dog, the topic of my future research crystallised in my mind --and that was water protection.

Water protection is a policy issue –nowadays more precisely- an EU environmental policy issue.

Finland didn't have an agri-environmental policy before joining the EU. In fact, at the time the only regulations concerning environmental impacts of agriculture were the Pesticide Act and the Water Act, which didn't have any specific regulations for agriculture. Due to the membership, Finland had to implement the EU Agri-environmental Regulation. The regulation introduced, for the first time, environmental policy instruments to the agricultural sector. Water protection gained most of the attention in the policy.

As a financial resource, the agri-environmental policy is very important. It accounts almost a third of Finland's budget for environmental protection. When this big money became involved, agri-environmental policy turned into a much more attractive policy field than it had been before. This initiated a power struggle between agricultural and environmental sectors over the environmental issues in agriculture. Furthermore, the regulation requires that agricultural and environmental administrations are together responsible for the whole policy process -from formation via implementation to evaluation. Since there was hardly any history of such cooperation, it was a great challenge for both sectors.

Ireland faced similar challenges when implementing the Water Framework Directive. The directive illustrates a shift from the top-down administrative procedures to horizontal cooperation. It also embodies a number of requirements for cooperation between different water users. This, in turn, demanded the establishment of new regional level water networks. Irish administrative system was highly centralised and sectoral; therefore, the implementation required major changes in both policy content and style. Especially, in the light of very poor implementation background of EU environmental policies, the Irish case presented a range of interesting features.

The interesting question now is to which extent these two EU policy initiatives affected national policies and administrative structures and, furthermore, what was the role of policy learning in these processes?

We all know that Finland joined the EU in 1995.

But what we don't know is what would have happened if Finland did not join the EU. This is what the problem of analysing policy change is often all about. The counterfactual history narrative is non-existent. Another difficulty is to distinguish the impact of an EU policy from other causes of change. To solve these problems I used a combination of three theoretical approaches to get a complete picture of the policy process.

- First, I looked at **institutional structures** before and after the membership. My aim was to describe the institutional context, and to examine its changes, and then to assess the significance of these changes for policy development.
- Second, I carried out a **stakeholder analysis** by using the advocacy coalition framework by Paul Sabatier. The framework assumes that external effects, such as an EU policy initiative, together with policy learning can cause a policy change to occur.
- And finally, I used **the concept of policy learning** to bridge the gap between institutional and actor-centred approaches.

I think that the historical institutional analysis presents a good methodology for understanding the evolution of institutions over time and how institutional structures constrain and refract policies. Because institutional analysis is better for accounting continuity than change, I needed another approach for analysing the change. I decided to use advocacy coalition framework, which actually is developed for understanding change in environmental policy context. The framework seemed to fit perfectly in my case study. The policy learning approach, in turn, was very useful because it integrates institutional structures and actors -and thus explains the dynamics of change.

After all, policy change is not simply a result of top-down policy process, but is rather the result of decisions by policy makers in a given context. The institutional context is constituted by the range of formal and informal rules –laws, social and political norms and conventions- that set actors' preferences and perceptions and also their modes of interaction. Policy learning facilitates a policy change by altering actors' perceptions of the policy problems and influencing their preferences, and thereby affecting on their behaviour. Policy learning can, therefore, be seen as an instrument to improve the policy process.

Since Lasswell's seminal work in 1950s, numbers of theories from different disciplines -from economics via political sciences to sociology- have emerged trying to explain policy change in various ways. The amount of literature is therefore huge. When I was writing the summary chapter of this thesis, I was advised to write only about those approaches I have used and

justify my choices, and not to write about those theories which I decided not to use. I took this piece of advice seriously and left a wider theoretical discussion out from this thesis.

How did the EU affected to the national structures?

My empirical focus was on EU environmental policy processes in Finland and in Ireland.

In Finland, before the membership, there was hardly any time for administration to prepare for handling the requirements of the EU agri-environmental regulation. The policy adaptation, which took place right in the beginning of the membership, mainly concerned the changes in legislation, administrative structures and procedures. Because of the risks of malfunction, there was no possibility for major organisational adjustments. The pre-existing administration, with some modifications concerning cross-sectoral cooperation, worked out to be suitable also for managing the new tasks. Since the national administrative system 'fitted' relatively well with the requirements of the EU regulation, policy adaptation occurred without major problems.

The roles of different actors changed. The role of the Farmers' Union MTK changed from being an institutionalised decision-maker to that of interest organisation and, at the same time, new actors entered the field. The Ministry of the Environment became an institutionalised decision maker and environmental NGOs became recognised as stakeholders. This moved some of the decision making power from agricultural to environmental sector. As a result, the emphasis of the policy making process shifted from only stressing the economic interests of farmers into seeking of consensus between economic and environmental interests.

The most remarkable change was, however, that agricultural and environmental sectors started to cooperate. The agricultural sector has a strong centralised administrative tradition, whereas in the environmental sector more decentralised, cooperative and cross-sectoral forms of administration are typically used. Since these differences can act as constraints for cross-sectoral cooperation, particular institutional structures were established to promote cooperation. These structures included, for example, policy committees with wide stakeholder participation, seminars, education, and a variety of projects.

The idea behind encouraging policy learning was that successful implementation is dependent on good cooperation between different sectors. Actors need to have a common understanding of their roles and responsibilities. Promoting cooperation turned out to be a good strategy since new cross-sectoral procedures initiated a mutual learning process which, in turn, facilitated further cooperation.

Ireland chose a different strategy when preparing the implementation of the Water Framework Directive. The administration hired consultants from the UK to build a new regional participatory water management system. At the time I analysed the situation, a new management paradigm had been accepted by the administration and water companies, but public participation has been very limited. The results suggest that only a certain level of policy learning can be achieved through procedural requirements. Much more effort is needed to get people involved in a policy process.

Some concluding remarks

My argument is that changing a policy is not only a question of establishing new institutional arrangements, but also one of policy learning. The results clearly show that the role of policy

learning is of central importance in a successful environmental policy process. In order to improve implementation, learning needs to be facilitated with certain institutional structures.

Learning is limited by the wider context in which the policy process occurs. Therefore, learning can improve the policy process only up to certain level, and when this level is reached, institutional constraints prevent further development to occur.

In European policy studies it is pointed out that European policy initiatives often represent significant external effects or challenges to national policies and administrative structures. Obviously, the better the fit of national policies with EU policies, the more likely that country will have fewer problems absorbing EU policies.

I find the implementation of EU environmental policies a very interesting research topic, not only because of the policy process itself, but also because of the actors and contexts involved. These actors and contexts are not only found in Finland and Ireland, but they are common when major policy changes occur. Therefore, I believe that the results of my study will yield some lessons for wider applicability.

Finally, back to the Baltic Sea

The Baltic Sea region is home to around 90 million people. So far, despite innumerable international, national and regional agreements and conventions aimed at improving the management and conservation of the Sea, the situation continues to get worse. However, I am convinced that in the future as a result of strong commitment, better policies and cooperation, we'll manage to improve the state of the Baltic Sea -- and I believe that policy learning can provide a good means towards this objective.

I now ask you, Doctor Kristine Kern, as opponent appointed by the Faculty of Economics and Administration, to make whatever comments you deem my thesis to call for.

Suomalaiset: luonnon monimuotoisuus huomioitava paremmin metsiä koskevassa päätöksenteossa

Suomen metsät ja metsäpolitiikka -tutkimuksessa on kartoitettu suomalaisten arvioita metsiä koskevan päätöksenteon hyväksyttävyydestä kansalaiskyselyllä. Keväällä 2008 kerätyn aineiston vastaajat arvioivat erikseen metsäpolitiikan järjestelmän, prosessien, toimijoiden ja tuotosten sekä metsäpolitiikan yleistä hyväksyttävyyttä.

Tutkimuksen tulosten mukaan suomalaiset arvioivat metsiä koskevat säädökset ja toimenpiteet pääosin hyväksyttäväksi. Poliittikkaan vaikuttamiseen pyrkivästä kansalaistoiminnasta suomalaiset antoivat hyväksyntänsä perinteisille vaikuttamisen keinoille. Sen sijaan radikaalimmat vaikuttamiskeinot saivat vähemmän kannatusta. Puolet vastaajista ei esimerkiksi hyväksynyt hakkuiden estämistä hakkuutyömaalla luontokohteen säilyttämiseksi

Kansalaiset eivät kokeneet metsiä koskevan päätöksenteon menettelytapoja oikeudenmukaisiksi. Vastaajien mielestä metsienkäytön eri näkökulmat eivät tule tasapuolisesti huomioiduksi päätöksenteossa. Tämä tuli esille sekä silloin, kun arvioitiin kohtelun tasapuolisuutta että sääntöjen oikeudenmukaisuutta. Myöskään valta ei jakaudu kansalaisten mielestä tasapuolisesti metsäpolitiikassa.

Suomalaisten mielestä tärkein huomioon otettava asia metsiä koskevassa päätöksenteossa on luonnon monimuotoisuuden säilyttäminen, lisäksi tärkeinä nähtiin maisema-arvot ja maaseudun elinvoimaisuuden tukeminen. Metsiä koskevassa päätöksenteossa kiinnitetään kansalaisten mielestä liian vähän huomiota maaseudun elinvoimaisuuden tukemiseen ja työpaikkojen ja luonnon monimuotoisuuden säilyttämiseen sekä maisema-arvoihin.

Metsäpolitiikan yleistä hyväksyttävyyttä tarkastellessaan suomalaiset kuitenkin arvioivat sen hyväksyttäväksi, vaikka he kritisoivatkin monia metsäpolitiikan piirteitä, säädöksiä ja suosituksia. Järjestelmän oikeuttamisen (system justification) teorian mukaan ihmisillä on tarve pitää olemassa olevaa järjestelmää hyväksyttävänä vaikka sen osatekijöissä havaitaan ongelmia. Muun muassa tämän teorian hypoteeseja tullaan tarkastelemaan jatkossa käsillä olevan aineiston valossa.

Annukka Valkeapään, Riikka Paloniemen, Annukka Vainion, Kimmo Vehkalahden, Klaus Helkaman, Heimo Karppisen, Jari Kuuluvaisen, Ann Ojalan, Tapio Rantalan ja Mika Rekolan kirjoittama [SUOMEN METSÄT JA METSÄPOLITIikka -tutkimus](#) on luettavissa myös verkossa:

<http://www.mm.helsinki.fi/mmekn/tutkimus/julkaisut/Report55.pdf>

Lisätiedot: Annukka Valkeapää, Metsäekonomian laitos, Helsingin yliopisto, puh. 09-191 57992, annukka.valkeapaa@helsinki.fi

Ilmastonmuutokseen sopeutumisen haaste

Ilmastonmuutokseen sopeutuminen tulee olemaan yksi isoista yhteiskunnallisista haasteista tulevaisuudessa. Sopeutumista on jo tutkittu useita vuosia ja nyt kansalliset sopeutumisstrategiat, joita lähes kaikki Euroopan Unionin jäsenmaat työstävät, tarjoavat mielenkiintoisia sopeutumisen vaihtoehtoja. Kulttuurimaantieteen laitoksella Uumajan yliopistossa on juuri saatu päätöksen osa projektista, jossa tutkittiin sopeutumispolitiikkaa useilla eri hallinnon tasoilla. Tämä *EUR-Adapt: Organising adaptation to climate change in Europe*-projekti, tutki sopeutumista useissa eri Euroopan maissa. Syksystä 2008 lähtien tutkimusmaina olivat Iso-Britannia, Italia, Ruotsi ja Suomi. Hanketta rahoitti Ruotsin tieteellinen neuvosto (Vetenskapsrådet).

Keskeisinä kysymyksiä tutkimusprojektissa olivat ensinnä, kuinka erilaiset sopeutumiseen liittyvät tahot näkevät mahdollisuutensa sopeutua ilmastonmuutokseen. Erityisesti tarkasteltiin hallinnon eri tasoja kansallisesta paikalliseen. Toiseksi kysyttiin kuinka sopeutumiseen vaadittavia hallinnon rakenteita voidaan vertailla eri Euroopan maissa, kun otetaan huomioon eri maiden hallinnolliset kulttuurit ja ympäristöpolitiikan traditiot. Lisäksi kiinnostuksen kohteena oli se, voidaanko sopeutumiskapasiteetille tunnistaa malleja tai vaatimuksia. Tutkimustuloksia on toistaiseksi julkaistu työpapereiden muodossa. Ensi keväänä projektin tähänastisista tuloksista ilmestyy Springerin kustantamana kirja, joka muun muassa sisältää analyysin Suomen sopeutumispolitiikasta. Suomen sopeutumispolitiikkaa käsitellään myös neljässä tieteellisessä artikkelissa, jotka julkaistaan kansainvälisissä lehdissä ensi vuoden puolella.

Suomessa Sopeutumiskapasiteettiin liittyvää tutkimusta tehdään tällä hetkellä Yhdyskuntasuunnittelun tutkimus- ja koulutuskeskuksessa, ESPON Climate-projektissa. Siinä on tarkoitus kartoittaa sopeutumiskapasiteettia alueellisella tasolla Euroopassa. Alueellista ilmastopolitiikkaa Suomessa, ja myös Itämeren rantavaltioissa, tutkitaan Climate Change: Impacts, Costs and Adaptation in the Baltic Sea Region (BaltCICA)- projektissa, jossa keskeisenä kysymyksenä ovat ilmastonmuutokseen sopeutumiseen tähtävien toimenpiteiden toteutus ja niiden kustannusten arviointi.

Lisätietoja kaikista edellä mainituista tutkimuksista saa allekirjoittaneelta.

Sirkku Juhola, PhD

Tutkija,

Yhdyskuntasuunnittelun tutkimus- ja koulutuskeskus (YTK)

Teknillinen korkeakoulu (TKK)

sirkku.juhola@tkk.fi

Ari Lampinen

ENSIMMÄINEN SUOMENKIELINEN SELVITYS KAIKKIEN UUSIUTUVIEN
ENERGIAMUOTOJEN KÄYTÖSTÄ KAIKKIEN LIIKENNEMUOTOJEN
ENERGIANLÄHTEENÄ

Syyskuussa julkaistu kirja "Uusiutuvan liikenne-energian tiekartta" kertoo sekä historiallisen tiekartan että hahmottaa tulevaisuuden tiekarttaa kaikkien uusiutuvan energian liikennekäytön teknologioille.

Julkaisu sisältää käytännön esimerkein ja runsaalla kuvamateriaalilla valotettua tietoa siitä, miten kaikkien liikennemuotojen osalta on mahdollista siirtyä uusiutuvien energiamuotojen käyttöön lukuisten olemassaolevien teknologioiden ja resurssien kautta. Koottu tieto auttaa hahmottamaan toisaalta kasvihuonekaasupäästöjen ja muiden liikenteen aiheuttamien ekologisten ongelmien ratkaisumahdollisuuksia, ja toisaalta valmistautumaan raakaöljyn globaalin tuotantohuipun lähestymisen yhteiskunnallisiin vaikutuksiin sekä teknologian tietoisien valinnan merkitykseen tulevan muutoksen hallinnassa.

Suurin paino on annettu autoliikenteelle, mutta muut tieliikenteen muodot kuten myös maasto-, työkone-, raide-, vesi-, ilma-, avaruus- ja viestiliikenne sisältyvät tarkasteluun. Julkaisu sisältää historiallisen tiekartan 23 liikenteen biopolttoaineiden sukupolven ja monien muiden uusiutuvien liikenteen energialähteiden teknologioiden käyttöönotosta, katsauksen nykyisin käytettävissä oleviin resursseihin ja niiden hyödyntämisen teknologioihin, sekä tiekartan tulevien tietoisten valintojen pohjaksi.

Kirja on julkaistu Pohjois-Karjalan Ammattikorkeakoulun julkaisusarjassa osana Pohjois-Karjalan uusiutuvan liikenne-energian hanketta:

Ari Lampinen: Uusiutuvan liikenne-energian tiekartta. Pohjois-Karjalan ammattikorkeakoulun julkaisuja B:17, Joensuu 2009, 437 s.

Kirjan voi hankkia painettuna tai e-kirjana hankkeen sivulta
<http://www.liikennebiokaasu.fi/julkaisut.htm>

Ympäristösosiologian oppikirja ilmestyy

Jarno Valkonen (toim.) Ympäristösosiologia. WSOY: Helsinki. 2010.

Keväällä 2010 ilmestyy WSOY:n kustantamana ensimmäinen ympäristösosiologian perusoppikirja Suomessa. Kirjan tavoitteena on esitellä ympäristösosiologian keskeiset teoreettiset ja tutkimukselliset suuntaukset, alueet ja avaukset. Ympäristösosiologia ymmärretään kirjassa tutkimus- ja oppialaksi, joka tarkastelee yhteiskunnan ja ympäristön vuorovaikutusta monipuolisesti. Monipuolisuuteen on pyritty myös kirjan sisällöllisissä ratkaisuissa. Kirjassa on tietoisesti pyritty siihen, ettei ympäristösosiologiaa kiinnitetä mihinkään yhteen tutkimusalueeseen tai tutkimukselliseen näkökulmaan. Päinvastoin: teoksessa ajatellaan, että ympäristösosiologia ei voi sitoutua yksin oikeisiin käsitteisiin tai kohteisiin, vaan siltä edellytetään tutkimuskohteensa mukaista monipuolisuutta, moniäänistä tutkimusotetta, omien lähtökohtien kriittistä analyysiä sekä vanhojen tottumusten rakentavaa purkamista. Parhaimmillaan ympäristösosiologinen tutkimus onkin silloin, kun se haastaa ajattelemaan yhteiskunnan ympäristösuhdetta uudella tavalla, saa näkemään ympäristösuhteeseen sisäisesti kuuluvat riippuvuussuhteet ja näin luo uusia käsityksiä ja käytäntöjä. Tämä on myös yksi kirjan tavoitteista.

Vaikka kirjan päätavoite on esitellä ympäristösosiologia kaikessa monipuolisuudessaan, on teoksessa jouduttu rajaamaan käsiteltäviä aihealueita. Aihealueiden rajaaminen on tehty silmällä pitäen sitä, että kirjassa käsitellään yhtäältä yhteiskunnan keskeisten instituutioiden, kuten talouden, tiedon ja teknologian kysymyksiä, ja toisaalta yhteiskunnan ympäristösuhteeseen vaikuttavia sosiokulttuurisia tekijöitä kuten ympäristöliikkeitä, luontokäsityksiä ja eläinsuhteita. Jotkut aihealueet ovat teoksessa jääneet väistämättä vähemmälle käsittelylle. Kirjassa ei esimerkiksi käsitellä erikseen ympäristö- ja luonnonvarapolitiikan tai ympäristöliikkeiden tutkimusta, niin tärkeitä kuin ne ovatkin. Tämä ei silti tarkoita, ettei kyseisiä tutkimusalueita käsiteltäisi kirjassa mitenkään. Esimerkiksi ympäristöpolitiikan tutkimuksenkin kannalta tärkeitä kysymyksenasetteluja ja näkökulmia käsitellään monissa kohdissa kirjaa, lukujen sisällä, osana ympäristösosiologista otetta ympäristökysymyksiin.

Kirja koostuu johdantoluvun lisäksi yhdeksästä luvusta. Teoksen jokainen luku valottaa, miten ympäristösosiologiaan harjoitetaan kunkin käsiteltävän teeman yhteydessä, millaisia määrittelyjä ympäristösosiologia tekee, mitä kategorioita ja käsitteellisiä jakoja sosiologinen teoria tarjoaa erilaisten teemojen tarkasteluun, millainen on sosiologinen esiyymmärrys aiheesta. Lyhyesti sanottuna: jokaisessa kirjan luvussa pyritään antamaan yhdenlainen vastaus kysymykseen "mitä on ympäristösosiologia".

Kirjan toimittaa Jarno Valkonen, kirjassa kirjoittavat toimittajan lisäksi Tapio Litmanen, Kimmo Saaristo, Salla Tuomivaara ja Marja Ylönen. Lisätietoja: jarno.valkonen@ulapland.fi

Yhteiskunnallisen ja kulttuurisen eläintutkimuksen seura perustettiin

Yhteiskunnallisen ja kulttuurisen eläintutkimuksen seura (YKES) perustettiin Joensuussa 5.11.2009. Seuran tarkoituksena on edistää yhteiskunta- ja kulttuuritieteellistä eläintutkimusta ja toimia alan tutkimusta ja opintoja harjoittavien ja niistä kiinnostuneiden valtakunnallisena yhteistyöelimenä. Yhdistyksen tarkoituksena on myös edistää monitieteistä ihmisten ja eläinten välisten suhteiden tutkimusta.

Eläimiin liittyvä tutkimus on saanut Suomessa vahvan jalansijan yhteiskunta- ja kulttuuritieteellisessä tutkimuksessa. Tällä tutkimusalalla tutkitaan monipuolisesti ja monitieteisesti eläinten ja ihmisten välisiä suhteita. Kansainvälisesti kyseessä on vakiintunut tieteenala (englanniksi Human-Animal Studies), jonka asema yliopistollisena oppiaineena on vahvistunut monissa Euroopan maissa, Yhdysvalloissa ja Australiassa.

Kasvavan yhteiskunta- ja kulttuuritieteellisen kiinnostuksen taustalla ovat eläinkysymysten politisoituminen sekä muutokset eläinten ja ihmisten välisissä suhteissa. Nämä muutokset tuottavat konkreettisia haasteita esimerkiksi eläinten pidolle, lainsäädännölle ja asiantuntijuudelle. Tähän uuteen tilanteeseen tarvitaan laaja-alaista tutkimusta muuttuvista eläinkäsityksistä ja eläinten asemasta kulttuurissamme ja yhteiskunnassamme.

Seuran perustamisen taustalla on jo vuodesta 2004 lähtien Suomessa toiminnassa ollut yhteiskuntatieteellisen eläintutkimuksen verkosto, joka on aktiivisesti järjestänyt kokoontumisia ja työryhmiä eri tieteidenalojen tutkimuspäivillä sekä tiedottanut alan tapahtumista ja julkaisuista sähköpostilistallaan ja Internet-sivuillaan. Alan tutkijoita on useissa suomalaisissa yliopistoissa. Yhdistysmuotoinen toiminta vakiinnuttaa verkoston asemaa ja mahdollistaa paremman yhteistyön muiden akateemisten järjestöjen, yhdistysten ja viranomaisten kanssa.

Seura toivottaa jäsenikseen tervetulleeksi kaikki eläinten, ihmisten, kulttuurin ja yhteiskunnan välisistä suhteista kiinnostuneet tutkijat ja opiskelijat, lähestymistavasta tai tieteenalasta riippumatta. Jäseneksi voi liittyä lähettämällä viestin seuran jäsensihteerille: Riitta-Marja.Leinonen(at)oulu.fi. Jäsenmaksun suuruus on 20 euroa vuodessa. Lisätietoja seuran toiminnasta löytyy seuran Internet-sivuilta:

<http://www.valt.helsinki.fi/blogs/elaintutkimus/index.htm>.

Lisätietoja:

Puheenjohtaja Outi Ratamäki, puh. 050-3554241, sähköposti: outi.ratamaki(at)joensuu.fi